

ת"פ 19816/01/17 - מדינת ישראל נגד וולד קלריך, נורית שומיל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 19816-01-17 מדינת ישראל נ' קלריך ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. וולד קלריך
2. נורית שומיל

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה: עו"ד עדי צפריר

ב"כ הנאשם: עו"ד שרון טויס

הנאשמים בעצמם

פסק דין

לאחר שכתב האישום בעניינם של הנאשמים תוקן, נרשמה הודאתם בעבירה של החזקת טובין מפרים לשם מסחר, בניגוד לפקודת סימני המסחר.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כדלקמן -

ביום 13/11/12 התקשר שוטר אשר התחזה לאדם המעוניין בקניית תרופות לטיפול באין אונות למספר טלפון המופיע באתר אינטרנט המפרסם כדורים שונים מסוג זה ואת מחיריהם. כאשר בפרסום באתר זה יש משום הפרת סימני מסחר שכן יש בו פרסום של האריזות המקוריות של כדורים אלה וביטויים המתייחסים לתרופות המקוריות.

בשיחת הטלפון ביקש השוטר לקנות בקבוק המכיל 30 כדורים מסוג ויאגרה לטיפול באין אונות.

כמסוכם ביניהם, הגיעו שני הנאשמים למקום המפגש עם השוטר, שהתחזה כאמור לקונה. הנאשם 1 מסר לשוטר את בקבוק הויאגרה בעוד הנאשמת 2 המתינה ברכב.

באותו מועד החזיקו שני הנאשמים ברכב 94 כדורים הנחזים להיות כדורי ויאגרה ו-79 כדורים הנחזים להיות

כדורי לויטרה.

בביתם שבפתח תקוה, החזיקו הנאשמים אותה עת 28 כדורים הנחזים להיות כדורי סיאליס.

כל התרופות הנזכרות הן בעלי סימני מסחר רשום והן תרופות לטיפול באין אונות. מכירתן מותנית, לאור החומר הפעיל המצוי בהן בבדיקה ובקבלת מרשם רפואי.

הנאשמים אל היו בעלי רישיון לשיווק תרופות על פי דין ולא היו בעלי הסימנים המסחריים הרשומים לעיל.

לאחר שנרשמה הודאתם של הנאשמים, כמפורט לעיל, הם הופנו, בהסכמת הצדדים אל שירות המבחן.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 עולה כי הנאשם בן 45, נשוי ואב לשלושה ילדים, עובד מזה כשתים עשרה שנים כיועץ בחברת מוצרי חשמל.

הנאשם הציג בפני שירות המבחן מכתב ממעסיקו ממנו עולה כי הוא עובד מסור ונאמן וכי במסגרת תפקידו עליו להיות נעדר עבר פלילי וכי עובד המורשע בדין מפוטר מעבודתו.

הנאשם נעדר עבר פלילי.

הנאשם סיפר לשירות המבחן כי כשנה וחצי טרם ביצוע העבירה, הורשע גיסו ונדון למאסר בגין מכירת תרופות לא חוקיות אותן אחסן הגיס במקלט בבנין של חמותו. לאחר פשיטת המשטרה על המקלט ומעצרו של הגיס, נותרו מספר תרופות במקום ולאחר שהנאשם רכש את דירת חמותו הוא נחשף להמצאותן שם.

לדבריו, הוא הותיר את התרופות במקלט והתלבט במשך מספר חודשים האם לסחור בהן. הוא סיפר כי שיתף את אשתו- היא הנאשמת 2, בהתלבטותיו והיא התנגדה לאפשרות למכירת התרופות. הוא ציין כי ברקע לדברים מדובר היה בתקופה לחוצה מבחינה כלכלית, עקב שיפוצים שערך בביתו והתקשה לעמוד בתשלומים.

עוד סיפר כי בהמשך, הוחזרו על ידי המשטרה החפצים של גיסו וביניהם מכשיר הטלפון שלו, ששימש אותו למכירת התרופות. הוא התפתה להפעיל אותו ויצר קשר עם לקוח שהיה מעוניין לרכוש את התרופות וזאת ללא ידיעתה של אשתו. לדבריו, נסע עם אשתו כאשר בדרך, ללא ידיעתה, עצר ומכר את התרופות. הוא הסביר את מעשיו ברצון להשיג כסף קל ומהיר ואת הקושי לעמוד בפיתוי ובהזדמנות להשיג רווח כלכלי. עוד ציין כי שכנע את עצמו כי מאחר שהתרופות אינן בתוקף הוא אינו גורם נזק במכירתן.

שירות המבחן שיקף לנאשם את עיוותי החשיבה בהם הוא מחזיק. שירות המבחן התרשם מניסיונו לצמצם את חומרת מעשיו ולהצדיקם בתירוצים ובהסברים שונים. כן צוין כי לטעמו של הנאשם הצעדים המשפטיים שננקטו בעניינו מחמירים ואינם מותאמים למעשיו וכי נהגו כלפיו בחומרה רק בשל מעורבותו של גיסו.

הנאשם הביע חשש מפני הרשעה ובפער לדיווח של מעסיקו טען כי הרשעה בדין עלולה לפגוע בקידומו בחברה לתפקידים בכירים ולא תביא לפיטוריו.

הנאשם שלל כל צורך במעורבות טיפולית בעניינו אולם הביע נכונות לשיתוף פעולה במסגרת של"צ.

ממכלול השיקולים והנסיבות העריך שירות המבחן כי לא ניתן לשלול קיומה של רמת סיכון במצבו של הנאשם, אולם להערכתם יש בתכנית המוצעת כדי לתרום להפחתת הסיכון לביצוע עבירות דומות בעתיד.

שירות המבחן התרשם, כי נוכח עמדותיו השוללת צורך בטיפול והקושי לבחון את מעשיו באופן ביקורתי, הרי שהנאשם אינו בשל בשלב זה להשתלב בהליך טיפולי ועל כן אין המלצה להעמידו בצו מבחן.

שירות המבחן ממליץ על הטלת צו של"צ.

באשר לשאלת ההרשעה, ציין שירות המבחן כי התלבט.

מחד נשקלו העדר העבר הפלילי והתפקוד התקין של הנאשם במסגרות חינוך. מאידך נשקלו עמדותיו המקלות ביחס למעשים והניסיון להפחית מחומרת מעשיו.

בסיכום מכלול השיקולים וההתרשמות כי הנאשם אינו ער לסיכונים שבביצוע העבירה ואף מתרץ את מעשיו, אין שירות המבחן ממליץ על הימנעות מהרשעה.

מתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת 2 עולה כי היא רווקה בת 44 ואם לשלושה ילדים מיחסיה הזוגיים עם הנאשם. היא אינה עובדת ומתקיימת מקיצבת נכות של הביטוח הלאומי בשל מצבה הבריאותי.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

הנאשמת תארה כי ברקע לביצוע העבירה, מציאת שקית ובה כדורי ויאגרה על ידיה ועל ידי בן זוגה, במחסן בבית הוריה. הכדורים היו שייכים לאחיה, אשר ריצה, אותה עת, עונש מאסר בשל מכירת כדורים אלה באופן בלתי חוקי.

כמו כן מצאו את הטלפון ששימש את אחיה למכירת כדורים אלה.

לדבריה, החזיקו בשקית במשך מספר ימים ללא כוונה למכירת הכדורים. לאחר מכן, החליטו לנסות ולמכור את השקית, ולטענתה לא הבינו את חומרת המעשה ועשו כן על מנת להשיג רווח כספי מהיר באופן חד פעמי.

במהלך האבחון הצליחה הנאשמת להכיר בבעייתיות שבמעשיה ובנזקים הכרוכים בכך. היא הדגישה את תפיסתה את עצמה כאדם שומר חוק, המתנהל באורח תקין לאורך כל השנים ושללה צורך בהתערבות טיפולית. היא ביטאה נכונות לבצע התנדבות בקהילה כחלק מלקיחת אחריות על העבירה ופיצוי על פגיעתה

בחברה.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באישה שאין לה דפוסי הנהגות עברייניים ועל מנת לעודד את תפקודה התקין בחברה, היא הופנתה על ידי שירות המבחן להשתלב בפרוייקט "אוניברסיטה בעם" להרחבת אופקיה ולהגברת תחושת הערך העצמי. הנאשמת הביעה הסכמתה להשתלב בפרוייקט זה.

לצורך כך המליץ שירות המבחן על העמדתה בצו מבחן וכן להטיל עליה צו של"צ.

בשל שלא הוצגה כל פגיעה קונקרטית בנאשמת באם תורשע בדין, לא המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתה.

בעניינו של הנאשם 1 הציגו הצדדים הסדר טיעון ועתרו במשותף לאי הרשעתו והטלת צו של"צ. לא כך בעניינה של הנאשמת 2.

המאשימה הסבירה הסדר זה במכתב שהוצג בעניינו של נאשם זה מאת מעסיקו ולפיו תפגע תעסוקתו באם יורשע בדין.

המאשימה ערה לאשר נאמר מפיו של הנאשם בתסקיר שירות המבחן ולפיו אך ייפגע קידומו בעבודתו, אך לא יפוטרו ואולם, כך ציינה, הבינה מהנאשם כי מדובר היה בטעות ובאי הבנה וכי הוא לא אמר דברים אלה. עוד הוסיפה כי מדובר בעבירה משנת 2012 ובעבירה יחידה ועל כן ובהתווסף לכך הודאתו של הנאשם, היא מבקשת לכבד את ההסדר.

בעניינה של הנאשמת 2 עתרה המאשימה להטיל עליה, במסגרת אותו הסדר טיעון, מאסר מותנה, של"צ וקנס.

ב"כ הנאשמים ציין כי באשר לשני הנאשמים מדובר בעבירה ראשונה וכן מדובר בהורים לשלושה ילדים, שאינם צעירים. מאז ביצוע העבירה חלפו כחמש שנים.

הנאשם 1 מתפקד לאורך כל השנים באורח נורמטיבי והוא המפרנס היחיד בבית. באם יורשע בדינו - יפוטרו.

ב"כ הנאשם הציג בפני ביהמ"ש מקרה דומה, אף שם נמנע ביהמ"ש מהרשעתו של הנאשם.

הוא עתר כי ביהמ"ש יכבד את ההסדר.

בדבריו האחרונים חזר אף הנאשם עצמו על כך כי באם יורשע יפוטרו.

בטרם דיון בהסדר שגובש ובהבדל שנוצר בין שני הנאשמים מצאתי לדון תחילה האם יש מקום להימנע במקרה זה מהרשעה.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

עוד נקבע בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

באשר למבחן הראשון, הרי שהאינטרסים הציבוריים אינם מאפשרים במקרה זה להחריג את עניינם של הנאשמים ולקבוע כי ניתן להימנע מהרשעה.

מדובר במעשים שיש בהם כדי לסכן את שלום הציבור ואף את בריאותו.

אף הנסיבות האופפות את המעשים אינן מן הקלות.

הנאשמים היו מודעים היטב לטיב מעשיהם, לחומרתם ולאיסור הטמון בהם, שכן התרופות האסורות הגיעו לידיהם בעקבות פרשה קודמת של מעשי עבירה שנחשפה ואשר הביאה למעצרו של בן משפחתם שאף הורשע בשל כך והושם מאחורי סורג ובריח בשל מעשים אסורים אלה.

חרף זאת, לא היה בכך כדי להרתיע אותם מלחזור על מעשיו של בן משפחה זה ולבצע אותם מעשים אסורים שיש בהם כדי להביא להרשעה ולענישה מחמירה שכזו.

יתר על כן, וכעולה מן התסקירים, הם אכן התלבטו תחילה, אולם לאחר מכן ומתוך מחשבה, החלטה ותכנון מוקדם, החליטו לבצע את המעשים ולמכור תרופות אסורות אלה, תוך שימוש באותו טלפון של קרוב המשפחה האמור, על מנת להקל על ביצוע מעשי העבירה.

ובאשר למבחן השני, ככל שהוא נוגע לנאשם 1, שכן אין חולק שאין פגיעה עתידית כלשהי בעניינה של הנאשמת 2.

הוצג מסמך מאת חברת "אלקטרה" המעסיקה של הנאשם 1.

המסמך מודפס ובו קיים ריקים שנועדו למילוי בצידם אף הנחיות למילוי (להוסיף את שם החברה, תאריך לציין את שם התפקיד) ואלה מולאו לאחר מכן בכתב יד.

המסמך חתום על ידי מאן שהוא בשם יניב, אשר שם משפחתו אינו ברור ותפקידו בחברה לא צויין.

המכתב אינו על נייר רשמי של החברה או נושא לוגו רשמי שלה, אלא בסופו הוספה חותמת של שם החברה.

במסמך צויין כי הנאשם עובד בחברתו - שם החברה הוסף בכתב יד, כאמור.

תאריך תחילת עבודתו ותפקידו (מכירות) אף הם הוספו בכתב יד.

צויין כי הוא עובד מסור ונאמן ונתונים אלה סייעו לו בהצלחה בתפקידו.

וכן נאמר: "עם זאת, במסגרת תפקיד זה, מחוייבים העובדים להיות חסרי עבר פלילי ולכן עובד שמורשע בדיון מפורט מעבודתו".

המסמך מעלה תמיהה מעצם צורתו ואופיו ואף מעצם ניסוחו. כעולה מהאמור בו, הרי שתפקידו של הנאשם מחייב כי לא יהיה בעל הרשעה פלילית, אלא שמסעיף קודם עולה כי עצם תפקידו של הנאשם במסמך המודפס לא היה ברור והושאר ריק ורק לאחר מכן הוסף בכתב יד, דהיינו, קודם לכן ומכתחילה ועוד טרם הוספה מהות התפקיד כבר נקבע כי כך יהיו פני הדברים.....

המסמך אף עומד בסתירה לדברים שהביא הנאשם בפני שירות המבחן.

סוף דבר, לא שוכנעתי כי אכן הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטית וממשית בעניינו ועל כן גם על המבחן השני הוא אינו עונה.

ועוד אוסיף, כי לא למותר לציין כי לא אחת חזרו בתי המשפט וקבעו כי אפילו עומדת תעסוקתו העתידית של אדם בסכנה, בשל אופי עיסוקו וטיב מקצועו, הרי שאם האינטרס הציבורי מחייב הרשעתו, אין מקום בשל עיסוקו, טיבו ומהותו, לסיים את ההליך בעניינו באי הרשעה.

ומעבר לכל אלה -

ההסדר שגובש בין הצדדים יוצר אבחנה בלתי מוסברת בין שני הנאשמים, אשר חלקם במעשים, למצער, שווה.

כעולה מעובדות כתב האישום, אם היה למי מהם חלק דומיננטי יותר במעשים, היה זה דווקא לנאשם 1 אשר

הוא מסר את התרופות בפועל, בעוד הנאשמת 2 המתנה ברכב.

לכתחילה הוצג הסדר הטיעון בין הצדדים, לאחר הודאת הנאשמים באשמה, כך: "הנאשמים יודו ויקבע שביצעו את העבירה, ישלחו לתסקיר שירות מבחן, בכפוף לתסקיר חיובי נעתור לשל"צ ללא הרשעה".

הנה כי כן התנאי לעתירה ללא הרשעה היה תסקיר חיובי ואף לא נקבע כי תהיה אבחנה בין שני הנאשמים.

וידגש ויצוין כי שירות המבחן לא המליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם 1.

ועוד יודגש כי עיון בתסקירי שירות המבחן בעניינם של שני הנאשמים מלמד דוקא כי התסקיר בעניינה של הנאשמת חיובי יותר מזה של הנאשם.

בצד התפקוד הנורמטיבי של הנאשם לאורך השנים, והודאתו באשמה, ציין שירות המבחן את עיוותי החשיבה שלו, את ניסיונו לצמצם מחומרת מעשיו ולהצדיק אותם בתירוצים והסברים שונים, את תפיסתו כי הצעדים המשפטיים שננקטו כלפיו מחמירים עימו יתר על המידה וכי לא ניתן לשלול קיומה של רמת סיכון במצבו. עוד צוין כי הוא שולל צורך בהתערבות טיפולית. שירות המבחן הדגיש את הצורך בענישה שתדגיש בפניו פעם נוספת את הפסול שבמעשיו.

כאמור, התסקיר בעניינה של הנאשמת חיובי הרבה יותר ופניה אף לשיקום ולשינוי, שלא כנאשם.

גם בהיבט זה, עולה תמיהה באשר להסדר הטיעון שגובש בין הצדדים.

ב-ע"פ 1958/98 דן ביהמ"ש העליון בהסדרי טיעון, ברציונל העומד מאחוריהם ובכלל כי ככלל, יש לכבד אותם, זאת מתוך ההכרה בחשיבותם של הסדרי הטיעון לניהול מכלול ההליכים בבתי המשפט, ומתוך החזקה כי הצדדים שקלו היטב את מכלול השיקולים הראויים והענייניים ורק לאחר איזון נאות בין כלל השיקולים הצריכים לענין, הציגו את ההסדר בפני בית המשפט.

עם זאת, כך קבע ביהמ"ש העליון, על אף כל אלה, בית המשפט לא יקבל את ההסדר, מבלי לבחון היטב את ההסדר ואת השיקולים שעמדו בבסיסו. כך יבחן בית המשפט האם לחלק מן השיקולים ניתן משקל מופרך, או שמא לחלקם לא ניתן המשקל הראוי.

היה וניכרת סטיה של ממש באלה או באלה, יתערב בית המשפט בהסדר הטיעון.

לטעמי לא ניתן המשקל ראוי לאינטרסים הציבוריים ולנסיבות האופפות את מעשי העבירה דן וניתן משקל יתר למסמך שהוצג מטעמו של הנאשם, כפי שפורט לעיל.

כן לא ניתן משקל ראוי לאבחנה הבלתי ראויה שנוצרה בין שני הנאשמים.

על כן, מצאתי שלא לכבד את ההסדר שהוצג על ידי הצדדים.

מצאתי כי יש מקום להרשיע את שני הנאשמים בדין ועל כן אני מרשיעה כל אחד מהם בעבירה של החזקת טובין מפרים לשם מסחר, לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני המסחר.

אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים -

צו של"צ בהיקף של 100 שעות, על פי התכנית שהותוותה עבור כל אחד מהם על ידי שירות המבחן.

שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה כלשהי לפי פקודת סימני המסחר.

קנס בסכום של 1000 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון בהם ביום 1/2/18 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

עותק פסק הדין יועבר אל שירות המבחן.

מוצגים שנתפסו במהלך החקירה יושמדו, למעט טלפון סמסונג שחור, כרטיס סים ומסמך שיוחזרו לנאשם 1.

זכור ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ז טבת תשע"ח, 03 ינואר 2018, במעמד הצדדים.